

9.2. Dames op een haartje na Nederlands Kampioen in 1977.

door Marlieke Oltmans.

Hemelvaartsdag 1977.

Op deze dag kwam het kampioenschap van Nederland, bij de Dames, wel tot een heel vreemd einde. Hoe zat het ook alweer. Het was in de tijd dat er nog geen landelijke hoofdklasse bestond. De competitie werd afgewerkt in 4 districten, Noord, Oost, Zuid en West. Aan het eind van de reguliere competitie maakten de nummers 1 en 2 van alle districten vervolgens in een halve competitie uit wie zich kampioen van Nederland mocht noemen. Dat jaar waren dat voor Noord : Groningen Studenten en GHBS.

Oost : Upward en Union

Zuid : Were Di en HTCC

West : Amsterdam en Pinoké

Met nog 2 wedstrijden te gaan was de stand aan kop

Pinoke	5 gespeeld	9 punten
Were Di	5 gespeeld	8 punten
HTCC	5 gespeeld	7 punten
Amsterdam	5 gespeeld	5 punten

De enige teamfoto die we terugvonden van dat jaar werd in Terassa gemaakt.

Staand v.l.n.r.: mental coach Frans van der Lee, Ine van Zadelhoff, Linda Pool, Gerda Bos, Hanneke Neuboom, Roos Kuiper en Chantal van der Horst.

Gekniel v.l.n.r.: Pauline Tekenbroek, Annemarie Icke, Ellen Asselbergs, Marlieke Oltmans, Annelet Langeveld en Macky Pierik.

Met de wedstrijden Were Di – Pinoké en HTCC – Amsterdam voor de boeg konden we het kampioenschap bijna veilig stellen. Maar helaas verloren beide teams uit het westen, zodat de stand met nog 1 wedstrijd te gaan er als volgt uitzag:

Were Di	6 gespeeld	10 punten	13 – 6
Pinoké	6 gespeeld	9 punten	9 – 4
HTCC	6 gespeeld	9 punten	11 – 6
Amsterdam	deed niet meer mee.		

Eigenlijk was er op dat moment niemand die twijfelde aan het kampioenschap van Were Di. Zij waren in de winning mood en moesten tegen Amsterdam voor wie er niets meer te halen viel. En Pinoké en HTCC moesten onderling uitmaken wie de punten ging pakken. Het was duidelijk dat we het heel zwaar zouden krijgen.

En dan de wedstrijd zelf. Onder leiding van Marianne Kooijman en Nel Klein-Bog werd het een hele spannende. HTCC kwam uit een strafcorner op voorsprong, maar gelukkig wist Annelet Bloemers de stand gelijk te trekken. Inmiddels was het ook op Pinoké bekend geworden dat in het naburige Wagener Stadion Amsterdam een voorsprong genomen had. Winnen was dus voldoende.

Dus gingen we op jacht naar de 2 – 1. Een paar minuten voor tijd zag het er naar uit dat het ging lukken. Binnengekomen in de cirkel werd de bal, na een overtreding van een van de HTCC verdedigers, alsnog in het doel geslagen. Een luid gejuich alom. Tot we beseften dat de scheidsrechter vergeten was voordeel te geven, en iets te vroeg gefloten had.

Geen doelpunt, maar een strafcorner.....

Geen winst, maar een gelijkspel.....

Geen landskampioen, maar tweede.

Maar voordat we daar achter waren ging er nog wel even een poosje overheen.

Alle 3 de teams hadden evenveel punten, dus moest het doelsaldo uitkomst bieden. Een eenvoudige rekensom bood geen oplossing, want ook het doelsaldo van alle drie de teams bleek gelijk te zijn: + 5.

Het bondsreglement bracht tenslotte uitkomst; het onderlinge resultaat gaf de doorslag.

En omdat 2 van de 3 wedstrijden gelijk eindigden (er werd immers een halve competitie gespeeld) en Were Di van Pinoké won, werden zij uiteindelijk landskampioen.

De complete stand uit de HockeySport:

Were Di	7	4	2	1	10	13— 8
Pinoké	7	4	2	1	10	10— 5
HTCC	7	3	4	0	10	12— 7
Amsterdam	7	3	1	3	7	10— 4
Upward	7	3	1	3	7	9— 6
Gr. Studs	7	2	2	3	6	5—11
Union	7	0	4	2	4	4—12
GHBS	7	0	2	5	2	2—11

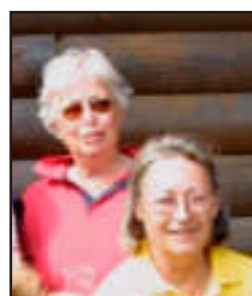
Were Di kampioen van Nederland na afweging van de onderlinge resultaten tussen Were Di, HTCC en Pinoké, te weten Were Di—HTCC 3—3, Pinoké—HTCC 1—1 en Were Di—Pinoké 1—0.

Nooit in de geschiedenis van Pinoké is een eerste team zo dicht bij het landskampioenschap geweest. En dus werd er die avond gewoon

Marlieke Oltmans grijpt in voordat Toos Bax kan toeslaan. Amsterdam-Pinoké 4—2.
(Foto Ger Dijkstra)

gefeest. Zoals dat zoals dat nog steeds Pinoké eigen is. O ja, nog ongeveer één keer per jaar kom ik Nel Klein-Bog op Goosche tegen. En nog steeds na al die jaren begint ze over die ene verkeerde beslissing. Wij hebben het haar allang vergeven.

Marlieke Oltmans

Nel Klein-Bog (links) was ook aanwezig tijdens Teams van Toen 2004. Rechts: Francine de Booij die Pinoké vroeger ook vaak vloot.